

18. neděle v mezidobí A

Blízky je Hospodin všem, kdo ho vzývají, všem, kdo ho vzývají upřímně. (Žl 145,18)

První čtení

Izaiáš 55,1-3

Toto praví Hospodin: "Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojd'te k vodě; i když jste bez stříbra, pojd'te, zásobte se a jezte, pojd'te a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě, a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojd'te ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech (daných) Davidovi."

Druhé čtení

Římanům 8,35.37-39

(Bratři a sestry!) Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Evangelium

Matouš 14,13-21

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: "Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu." Ale Ježíš jim řekl: "Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!" Odpověděli mu: "Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby." Ježíš řekl: "Přineste mi je sem." A

rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

K zamyšlení

"Ať se rozejdou" – často tu takto stojíme. Problémy se nám zdají příliš velké. Cítíme se přetížení, máme strach, abychom v životě nepřišli zkrátka. Proto se snažíme sundat si z krku problémy jiných. "Ať se rozejdou!"

Prostřednictvím zázračného rozmnožení chlebů dává Ježíš svým učedníkům důležité poučení: kdo ho chce následovat, tedy ten, kdo se vydá svým životem po Ježíšových stopách, nemůže se uspokojit sám takzvaným "zdravým lidským rozumem", který se velmi dobře a celkem rozumně stará o lidi, ale je to vždy jen v rámci lidských možností. Kdo se vydá po Ježíšových stopách, ten je vyzván, aby dal kreativně a kvalitativně (určitě ne kvantitativně) víc, než je možno očekávat jen od člověka. Naše čistě materiální a předvídatelné možnosti jsou často velmi ubohé – co je pět chlebů a dvě ryby pro pět tisíc mužů, nepočítaje do toho ženy a děti! – je tu tedy požadavek na jiné části našeho bytí. Možná je to požadavek na ty možnosti, které lidi povzbudí, aby se posadili v malých skupinách a mezi sebou si vyměnili to, co mají ve svém batůžku, kapse – jaká plnost se najednou objeví!! Najednou se z toho stane pestrá hostina – a to v každém hledisku! Bude se hovořit, zazní smích. A vše proto, že Ježíš svěřil Bohem požehnaný pokrm svým nejbližším spolupracovníkům, aby mohlo být rozdáno s vnímavostí a kreativitou mezi lidi a nasytilo je. Tímto způsobem netiší jen tělesný hlad, ale hlad po společenství, povzbuzuje k ohleduplnosti a solidaritu. Stává se to pro ně vzorem, aby činili to samé. Ne pouze pokrm samotný sytí, ale zkušenost sounáležitosti a vydařeného setkání. Nejsme z takového setkání více nasyceni než z bohatého, ale studeného a bez lásky připraveného pokrmu?

Tak se vedle zázraku nasycení objevuje ještě jeden zázrak: nakonec se učedníci cítí také obdarováni, když s úžasem vnímají, co vzniklo z toho mála a jak oni sami – na rozdíl od jejich původních obav – byli také nasyceni. Nyní mají sílu na další cestu s Ježíšem. Také ostatní jsou obdarováni novou silou, nejen aby se mohli navrátit domů, ale aby měli sílu na další cestu životem nejen fyzicky, ale také duševně.

"Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesyťí?" (Iz 55,2) Pravé poselství zní: "Neměňte peníze za nic, protože za ně nedostáváte nic cenného, nic, co by vás živilo – to znamená: nic, co by vás udržovalo při životě, co by vám pomáhalo k růstu, pomáhalo vám růst – ani, co by vás nasytilo – to znamená: co by vás skutečně umělo uspokojit, u-spokojilo vás! To, co za to dostanete, vás nechává v nejlepším případě pře-žít, ale nenechává vás skutečně žít!" První čtení nás nabádá k pozornosti, jakou potravu dopřáváme sobě i druhým. Ne každá je totiž skutečně "požehnaná od Boha", to znamená, že nás živí z každého hlediska. Prorocký obraz o plnosti života, se kterým se setkáváme v prvním čtení, nám připomíná to, že pro život se to důležité nemůže koupit, získat za peníze. To, co může nasytit celého člověka na těle a na duši, nám chce darovat ochraňující a nasycující, milosrdný a milující Bůh. Svěříme mu také našich ubohých pět chlebů a dvě ryby, necháme ho konat?